

Lupaus

Nora
Niemi

Nora Niemi

Lupaus

SAGA Egmont

Lupaus

Cover image: Shutterstock
Copyright © 2012, 2022 Nora Niemi and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728247938

1st ebook edition
Format: EPUB 3.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1. Käännekohta

Johanna seiso i autonsa vieressä iso urheilukassi kädessään ja hypisteli avaimiaan. Hän ei uskaltanut nostaa katsettaan.

- Olisit sinä voinut aikaisemminkin tulla, hänen äitinsä sanoi ja katsoi Johanna a pahasti. Puuttui vain että hän olisi naksutellut kieltään ja pudistanut päätään, eikä sekään ollut kaukana. Hänen isänsä ei sanonut mitään, katsoi vain äidin selän takaa Johanna a niin suoraan kuin pystyi ilman että joutui katsomaan häntä silmiin.

- No minä tul in nyt, Johanna sanoi ja halusi lisätä, ettei olisi vielä kään tullut jos vain olisi keksinyt jonkun muun tavan selvitä tilanteesta, johon oli itsensä sotkenut. Johanna olisi jäänyt pääkaupunkiin jos hän olisi uskaltanut. Hän ei ollut kertonut kenellekään, mihin lähti, ja ainoa joka tiesi hänen yleensä häipyneen oli hänen työkaverinsa Anne.

- Otat nyt vaan ihan rauhassa, lennät nyt vähän aikaa matalalentoa, ett et näy tutkassa. Tulet sitten takaisin kun tiedät, mitä haluat, Anne oli sanonut ja halannut Johanna a lähtiäisiksi. Hänen lisäksi kukaan ei tiennyt, että Johanna oli nyt Korpivaarassa, ja siellä hän varmasti pysyisi pois tutkasta, kartalta ja koko maailman tietoisuudesta. Korpivaara oli sen luokan tuppukylä että häntä ei etsisi sieltä kukaan, eikä kukaan tulisi sinne niin että törmäisi häneen sattumalta. Korpivaarassa Johanna voisi olla niin kuin häntä ei olisikaan. Ainoa ongelma oli siinä, ettei Johanna ollut itsekään varma, miten kestäisi piileskelynsä käpykylässä, sillä hänen kotiinpaluunsa oli suoraan rinnastettavissa rangaistusvankeuteen eristyksissä. Siihen oli syynsä, miksi Johanna oli muuttanut paikkakunnalta

vuosikausia sitten pois. Toisaalta, siihenkin oli kenties vielä voimakkaampi syy, miksi Johanna nyt muutti sinne takaisin. Väliaikaisesti, niin Johanna ainakin itselleen vakuutteli.

- Se on hyvä että tulit, isä sanoi äkkiä, ennen kuin äiti ehti tuhahtaa jotain muuta, ja vilkaisi Johannaa nopeasti. Johanna tiesi, että isän teki paha katsoa hänen mustaa silmänsä, mutta hän yritti, koska halusi antaa tyttärensä kuvitella että kaikki olisi taas kunnossa. Samaa ei voinut sanoa hänen äidistään, joka oli ottanut verisesti itseensä, koska Johanna ei ollut ilmoittautunut hänen hoivattavakseen heti, kun asiat olivat alkaneet mennä pieleen. Totuus kuitenkin oli, ettei Johanna osannut tarkkaan sanoa, koska asiat alkoivat mennä pieleen. Olisiko hänen pitänyt kääntyä ja juosta vastakkaiseen suuntaan jo silloin kun hän tapasi Jonnen? Vai silloin, kun mies löi häntä ensimmäisen kerran? Silloin, kun hän tajusi ettei miehellä ollut minkäänlaista itsehillintää? Johannalle ei kuitenkaan koskaan tullut edes mieleen, ettei hän olisi pärjännyt itse, ja vasta kun sairaanhoitaja ensiavussa oli värikkäin sanakääntein kertonut, kuinka huonosti hänen olisi voinut käydä, Johanna tunsu ensimmäisen kerran pelkoa. Jonne oli lyönyt häntä ennenkin, mutta Johanna oli lyönyt takaisin, uskonut pärjäävänsä. Jonne oli kiivasluonteinen ja äkkipikainen, ja Johanna oli jotenkin naiivisti vain olettanut että väkivaltaisuus kuului hänen luonteeseensa. Ei Johanna ajatellut, että ensimmäisen lyönnin olisi pitänyt olla myös se viimeinen, vaan Johanna hermostui aina itsekin ja löi takaisin. Vasta nyt, kun hän oli niin vakavasti loukkaantunut että joutui hakeutumaan sairaalahoitoon, Johanna tajusi että hänen ja Jonnen suhde ei koskaan muuttuisi paremmaksi. Koska hän ei ollut alistuvaa tyyppiä, heidän yhteenottonsa muuttuisivat aina uudestaan fyysisiksi ja ennemmin tai myöhemmin se päättyisi

huonosti. Johanna ei ollut koskaan aikaisemmin pelännyt Jonnea, eikä Johanna vielääkään uskonut että mies voisi koskaan tarkoituksella satuttaa häntä. Mutta kun Johanna joutui lähtemään maanpakoon parantelemaan murtunutta kylkiluuta ja mustaa silmää hän alkoi ajatella, ettei Jonne lyönyt vain korostaakseen mielipidettään, vaan hän teki sen satuttaakseen. Jonnessa oli puoli, josta Johanna oli nähnyt vain pieniä välähdyksiä silloin kun hän kävi väkivaltaiseksi. Hän olisi mielellään elänyt tietämättä siitä toisesta puolesta koskaan mitään, mutta nyt oli jo liian myöhäistä. Siksi Johanna oli nyt täällä, Korpivaarassa keskellä ei-mitään, oman lapsuudenkotinsa pihalla silmä mustana ja parin urheilukassin verran tavaraa auton takakontissa.

- Minä voisin viedä nämä romuni rantamökkiin, jos sopii. Te olette täällä laittaneet tuvan mieleisекsenne enkä minä halua tunkeilla, Johanna sanoi ja raahasi kassinsa kuistille. Hän oli valmistautunut äidin vastalauseryöppyyn jo ennen kuin nainen ehti avata suutaan, mutta sitä ei koskaan tullutkaan.

- Niin me isäsi kanssa vähän ajateltiin, siivottiin se mökki jo valmiiksi. On siellä rojua vieläkin, mutta ajateltiin, että saat siellä olla omassa rauhassasi kuitenkin, äiti sanoi ja tarttui ulko-oven kahvaan.

- Missä välissä te jo siivotakin ehditte? Johanna kysyi ihmeissään. Hän oli soittanut vanhemmilleen vasta, kun oli mennyt pakkaamaan ja lähtenyt ajamaan. Siitä oli korkeintaan neljä tuntia.

- Minä ehdin kuule leipoakin, hänen äitinsä napautti itseensä tyytyväisenä, - että juodaan nyt kahvit kumminkin ensin, ennen kuin alat raahata noita tavar...

Hän ei koskaan ennättänyt saada lausettaan loppuun, sillä oven raottuessa sen takaa rynnisti pienen vasikan kokoinen saksanpaimenkoira, joka alkoi hyppiä ja haukkua

vimmatusti Johannan ympärillä, ennen kuin hän ehti kunnolla edes nähdä sitä.

- Noh, paikka, hullu koira, äiti puhisi vailla minkäänlaista tehoa. Koira hyppi edelleen kuin vieterijousella varustettu lelu.

- Roi! isä kajautti sellaisella äänellä, että koira jähmettyi kuin taikaiskusta paikalleen ja istui sitten Johannan eteen tuijottaen häntä herkeämättä. Se vilkaisi isää nopeasti, kuin sanoakseen että kai te tajuatte että täällä on vieras ihminen, ja palasi sitten takaisin tuijottamaan Johannaa.

- Roi? Johanna kysyi huvittuneesti. - Ette ole tosissanne.

- Sinähän pidit siitä aina niin kovasti, isä sanoi ja rapsutti koiraa leppoisasti korvan takaa. - Juoksit aina ulkoa sisälle, kun se alkoi televisiosta. Annahan sen vähän haistella niin se tottuu sinuun. Se on hyvä koira, rauhallinen ja rohkea. Paremmat hermot sillä on kuin Kallella oli.

Johanna pudottautui kyykkyyn ja päästi koiran haistelemaan itseään. Se tuhisi hänen ympärillään häntä iloisesti heiluen ja nuolaisi Johannan käsivartta. Sitten se heilautti itsensä ympäri niin vauhdikkaasti, että sen iso takapää tönäisi Johannan melkein kumoon kun se pinkaisi takaisin sisälle äidin perässä.

Kalle oli ollut heidän kotikoiransa kun Johanna oli teini-ikäinen. Siitä oli pitänyt tulla poliisikoira, mutta sen ominaisuudet eivät olleet riittäneet. Se ei ollut tarpeeksi reipas ja peloton poliisiksi, vaikka se olisi sukunsa puolesta ollut täydellinen virkakoira. Meissä oli kaikissa pienet puutteemme, ja kotikoirana Kalle oli ollut täydellinen. Johanna ei ollut muistellut sitä vuosikausiin, mutta nyt Roin viuhtovaa häntää katsellessaan Johanna huomasi kaipaavansa Kallea. Siitä olisi ollut turvaa ja seuraa, eikä se koskaan arvostellut hänen tekemisiään. Johanna seurasi hetken aikaa Roin touhuja ja päätti, että jos ei muuta niin

ainakin hän ystävystyisi koiran kanssa tämän vierailunsa aikana.

Kahvipöydässä äiti yritti monta kertaa aloittaa keskustelua, mutta joka kerran se tyrehtyi samaan innottomuuteen, koska Johanna ei yksinkertaisesti jaksanut. Ei hänellä ollut voimia alkaa selittää, mihin oli itsensä sotkenut, ja myöhemmin kun hän sai itsestään sen verran irti että ajatteli asiaa tarkemmin, Johanna tajusi ettei hänellä ollut syytä kertoa vanhemmilleen yhtään sen enempää kuin oli kahvipöydässä saanut sanottua. Hänen ongelmansa eivät olleet heidän ongelmiaan. Jotain hänen olisi kuitenkin sanottava.

- Minä nyt vain sekaannuin väärään mieheen, hän sanoi yhteisen hengenvetoon ja vilkaisi vanhempiaan. - Mutta se on nyt ohi, minä aion muuttaa pois ja minä etsin kyllä oman kodin ihan heti kun vain saan asiani järjestykseen, Johanna sanoi ja ymmärsi itsekin omat sanansa vasta, kun oli sanonut ne ääneen. Hän ei enää voisi palata Jonnen luo. Heidän avoliittonsa olisi lopullisesti ohi, Johanna oli viimein kulkenut sellaisen pisteen yli ettei paluuta entiseen enää olisi. Hänen täytyisi opetella elämään jälleen omillaan.

- En minä aio koko vuotta teidän niskoillanne täällä olla, hän lisäsi vielä lopuksi rauhoitellakseen vanhempiaan, ja päätti että se saisi riittää selitykseksi. Johanna laittaisi itse asiansa järjestykseen, ja heti kun hän tietäisi miten, hän tekisi välinsä selviksi Jonnen kanssa, ja sitten hän voisi palata kaupunkiin ja hakea tavaransa pois heidän yhteisestä kodistaan. *Entisestä yhteisestä kodistaan*, Johanna muistutti itseään.

- Olet vaan ihan niin kauan kuin haluat, äiti sanoi ja hymyili. Isä ei sanonut mitään mutta nyökkäsi kuitenkin topakasti. Sitten hän nousi, tarttui isoon urheilukassiin eteisessä ja tokaisi: - Tuotko sinä tuon toisen jos minä otan tämän?

Johanna katseli pienestä ikkunasta kun isä käveli takaisin talolle päin riehakas koira kintereillään. Kun he katosivat pienen mäentöyrään taakse pois näkyvistä, Johanna antoi vapiseville jaloilleen periksi ja mätkähti istumaan pienelle vuodesohvalle ikkunan eteen. Väsymys tuntui koko hänen kehossaan, niin kädet kuin jalatkin olivat muuttuneet betoniksi ja hengitys rahisi raskaana. Hän asettui vuodesohvalle selälleen ja tuijotteli katon tuttua mäntypaneelia. Kukaan ei tulisi yllättäen, pahantuulisena ovesta sisälle. Kukaan ei suuttuisi siitä, että jääkaapissa oli väärän väristä maitoa. Kukaan ei ensin suutelisi ja sitten löisi häntä. Ensimmäistä kertaa kuukausiin Johanna saattoi viimeinkin antaa kehonsa rentoutua. Ensimmäistä kertaa pitkiin aikoihin hän oli niin turvassa, että saattoi päästää irti jatkuvasta valppaudesta ja hermostuneesta vireydestään. Hän makasi sohvalla pitkään, aluksi pää ihan tyhjänä ja nautti siitä, ettei hänen tarvinnut ajatella mitään, sitten vähitellen aaltoilevien ajatustensa mukana kelluen.

Ei mennyt kauaakaan, kun Jonne oli taas löytänyt tiensä hänen ajatuksiinsa. Hänen mielensä kiersi kehää, jonka pieneen piiriin ei mahtunut juuri muuta kuin hänen viimeaikaiset epäonnistumisensa ja virheensä. Kaikkein sairainta oli, ettei Johanna ollut voinut vain lakata rakastamasta Jonnea sittenkään, kun oli tajunnut miten huonosti asiat todella olivat. Johanna oli rakastanut häntä kolme vuotta ja kuvitellut, että mies välitti hänestä yhtä paljon.

Johanna ei muistanut, koska heillä oli alkanut mennä huonommin. Hän oli ajatellut, että jokaisessa suhteessa oli ylä- ja alamäensä, että Jonne oli ihminen siinä missä muutkin ja teki virheitä, että hän rakasti Johannaa siitä huolimatta että löi. Aikaa myöden Jonne oli kuitenkin muuttunut salailevammaksi ja etäisemmäksi, ja hänen

pinnansa oli lyhentynyt olemattomaksi. Jonne oli pitkällä työmatkoilla, jolloin häntä ei saanut kiinni, mutta kun hän tuli takaisin hän oli Johannan kimpussa kuin kiimainen teinipoika jo heti rautatieasemalla. Mutta sitten, kun Johanna teki jotain väärin, kertoi olleensa tyttöjen kanssa ulkona silloin kun mies oli reissussa tai unohtaneensa postittaa Jonnen antamat kirjeet mies sai kohtauksen. Hän läimi ja töni Johannaa, mutta hetken kuluttua tuli takaisin hänen viereensä ja hyväili hänen ruhjottua kehoaan kuin mitään ei olisi tapahtunut. Hän sanoi vain näyttävänsä Johannalle hänen paikkansa.

Johanna oli pitkän aikaa ajatellut, että ratkaisisi itse omat ongelmansa. Seuraavan kerran, jos Jonne vielä löisi häntä, Johanna löisi takaisin mutta lapiolla tai pesäpallomailalla, jos puhuminen ei mieheen tehoaisi. Hän oli hautonut sitä mielessään vielä sairaalassakin, mutta onneksi hän oli tarpeeksi tyhmä sanoakseen tämän kaiken ääneen sairaanhoitajalle, joka teippasi hänen kylkiluitaan ja puhkesi surulliseen, kolkkoon nauruun. Sitten nainen sanoi, että kai Johanna ymmärsi, ettei Jonnen kaltaisia miehiä jätetty muuten kuin ruumisautolla. Sanat saivat Johannan hetkeksi tolaltaan, mutta niiden vaikutuksesta hän ymmärsi että hoitaja oli oikeassa. Hänen oli turha kuvitella puhuvansa asioita selväksi Jonnen kanssa, sillä mies ei kuuntelisi. Jonnella oli aina ollut riippanaan vahva, taipumaton kunniantunto ja siihen ei sopisi, että hän myöntäisi tehneensä väärin. Jos hän yrittäisi kohdata Jonnen nyt kasvotusten, siinä kävisi jommalle kummalle todella huonosti. Siksi, siinä sairaalan lavetilla istuessaan Johanna oli tehnyt päätöksen. Hänen oli kadottava niin pitkäksi aikaa, että tilanne ehtisi rauhoittua ja he kumpikin saisivat miettiä asioitaan omassa rauhassaan. Paluuta yhteen tuskin olisi, mutta Johanna ei kuitenkaan halunnut viettää loppuelämäänsä Jonnen kosta peläten. He voisivat

sopia asiansa, kun Johanna oli parantunut ja rauhoittunut, ja Jonne oli saanut aikaa miettiä tekemisiään. Täällä Korpivaarassa Johanna olisin poissa tutkasta ja turvassa. Hän voisi miettiä rauhassa, mitä halusi elämältään ja miten voisi parhaiten saada Jonnen ymmärtämään, ettei heillä enää ollut yhteistä tulevaisuutta.

Roi kirmasi Johannan vierellä riemukasta laukkaa, kun he juoksivat Halikontien pitkää alamäkeä rinta rinnan leudossa tuulessa. Johannan kasvot olivat parantuneet nopeasti, ja myös hänen kylkensä alkoi jo sopeutua juoksemiseen, vaikka hänen pitikin ottaa vähän varovaisemmin kuin hän oli tottunut. Aamut olivat lämpimiä ja hiljaisia, ja siinä oli kaksi asiaa, joita Johanna oli maalle palattuaan nopeasti oppinut arvostamaan. Vaikka hän asui omassa mökissään yli puolen kilometrin päässä talolta, äiti teki jatkuvasti tikusta asiaa tullakseen katsomaan häntä. Johannan oli lähdettävä liikkeelle, jos hän halusi omaa aikaa. Hetkittäin hän muisteli haikeana liikunnanohjaajan työtään, jonka oli joutunut jättämään lähtiessään kaupungista. Johanna pelkäsi, ettei hänellä myöskään ollut paluuta vanhalle työpaikalleen, koska hän oli hetken mielijohteesta vain lähtenyt. Hän oli kiireessä pakannut kotoaan pari kassillista tavaraa kun Jonne oli töissä, hypännyt autoonsa ja lähtenyt ajamaan. Hänelle ei ollut siinä vaiheessa tullut mieleenkään soittaa töihinsä, että oli pakenemassa väkivaltaista miestänsä toiselle puolelle Suomea eikä tiennyt koska tulisi takaisin. Hän oli kyllä tuntenut pienen piston tajutessaan, että oli jättänyt työkaverinsa oman onnensa nojaan ja vain kadonnut, ilmoittamatta ja varoittamatta että jättää tulematta seuraavaan vuoroon.

Anne oli ainoa joka tiesi, sillä Anne oli kyydinyt hänet sairaalalta käymään kotonaan. Hän oli odottanut

parkkipaikalla omassa autossaan ja vahtinut, ettei Jonne tulisi sillä aikaa kun Johanna oli asunnossa. Ja kun Johanna sitten lähti ajamaan, Anne ei kysynyt minne vaan vain halasi häntä ja kehotti pysymään jonkin aikaa poissa tutkasta.

- Ilmoittelet sitten kun siltä tuntuu, hän oli sanonut ja Johanna oli nyökännyt kiitollisena. Johanna tiesi, että Anne ei kertoisi kenellekään. Hän olisi työpaikalla ihan yhtä ihmeissään kuin kaikki muutkin, kun hän ei enää ilmestyisi työvuoroihinsa. Sellainen Anne oli, läpeensä hyvä ja luotettava.

Kaiken kaikkiaan maalle sopeutuminen oli kuitenkin sujunut huomattavasti paremmin kuin Johanna oli odottanut, mutta vaikeaa se oli silti edelleen. Johanna ei varsinaisesti ikävöinyt kaupungista muuta kuin työtään, sillä melkein kaikki hänen ystävänsä ja tuttavansa olivat myös Jonnen tuttavina ja se tosiasia oli tuhonnut hänen luottamuksensa heihin pohjiaan myöten. Jos he tiesivät millainen Jonne todellisuudessa oli, kuinka he saattoivat edelleen olla miehen kanssa tekemisissä? Ja vaikka he eivät olisi tienneetkään koko totuutta, Johannalta ei riittänyt myötätuntoa ihmisille, jotka olivat nähneet hänen mustat silmänsä kerta toisensa jälkeen eivätkä olleet välittäneet. Hänellä oli kuitenkin aina välillä yksinäinen olo, sillä isän, äidin ja saksanpaimenkoiran tarjoama seura ei ihan vastannut hänen käsitystään ystäväpiiristä. Johannalla oli kylällä vielä joitakin vanhoja tuttuja, joiden kanssa hän voisi vaihtaa kuulumisia ja viettää aikaa, mutta jostain kumman syystä ajatus siitä että hänen pitäisi selitellä viime vuosien tekemisiään jollekin puolittutulle ei tuntunut houkuttelevalta. Johanna kuitenkin tiesi, että ajan mittaan hän kyllä löytäisi uusia ystäviä, ja ehkä hänelle tekisi ihan hyvää olla vähän aikaa yksin omien ajatustensa kanssa, kun tilanne oli mikä oli.

Ei Johanna kaupunkia sinänsä kaivannut, mutta hänen oli vaikea saada kiinni roolistaan kunnan kansalaisena, normaalina maalla asuvana ihmisenä. Hän nukkui levottomasti ja heräili jokaiseen pienimpäänkin ääneen kauhunhiessä kylpien, koska pelkäsi olevansa yhtäkkiä taas kotonaan ja Jonnen tulevan minä hetkenä tahansa ovesta sisään, mutta ihmistenilmoilla hän yritti käyttäytyä mahdollisimman normaalisti koska ei halunnut selitellä kenellekään tilannettaan. Hänen pitäisi opetella leipomaan, käydä sunnuntaiaamupäivisin sauvakävelylenkeillä ja tervehtiä lähikaupassa kaikkia. Pieni Korpivaaran kyläyhteisö vaati sellaista. Ihmisiltä odotettiin tiettyjä asioita, elämäntyylejä johon kaikki saattoivat samaistua, ja se oli Johannalle vierasta. Monta vuotta hän oli elänyt toisenlaista elämää, josta normaalius oli kaukana, ja siksi heittäytyminen tavalliseen ja samalla turvalliseen arkeen tuntui Johannasta niin omituiselta.

Johanna oli tottunut esittämään. Kun hän oli tavannut Jonnen, hän oli halunnut olla kiehtova ja mielenkiintoinen, joku aivan muu kuin se maalla kasvanut jämäkkä tyttö joka ei ollut pelännyt liata käsiään työnteossa. Jonne oli komea ja erilainen kuin muut Johannan tapaamat miehet, hänessä oli hiljaista itsevarmuutta ja sellainen ote elämästä, että hän epäilemättä sai aina kaiken haluamansa.

Näädän näköinen mies, oli Anne sanonut. Juuri se Johannaa viehätti, Jonne antoi olemuksellaan ymmärtää että oli valmis tekemään mitä tahansa saadakseen haluamansa ja se teki hänestä kiehtovan ja erilaisen. Johanna ei todellakaan aikonut myöntää Jonnelle, että oli pelkkä juntti maalainen. Hän halusi olla kosmopoliitti citysinkku, jonka elämä oli täynnä hohtoa ja glamouria, ja hyvin hän osansa esittikin. Vähän liiankin hyvin, kun hän ajatteli asiaa jälkikäteen, hän olisi varmasti välttänyt tutustumasta Jonneen ollenkaan jos ei olisi vetänyt sitä

idioottimaista show-tytön rooliaan. Kun hän oli tavannut Jonnen, hän oli valehdellut olevansa tanssinopettaja, eikä se ollut tuntunut hänen omasta mielestään edes kovin kaukaa haetulta. Kyllähän jotkut hänen ohjaamistaan liikuntatunneista aika läheltä liippasivat, eikä Johannan mielestä ollut väärin vähän kaunistella asioita. Jonneen keksitty ammatti teki vaikutuksen, hän katsoi Johannan vartaloa ja hymyili sillä susimaisella tavalla, josta Johanna oli aluksi valtavasti pitänyt. Kun Jonne halusi tulla hakemaan Johannaa töistä, hän huolehti aina että oli silloin pitämässä jotain tanssillista tuntia, ettei hänen petoksensa paljastuisi. Siitä heidän seurustelunsa alkoi, ja kun totuus Johannan työstä lopulta selvisi se ei enää muuttanut Jonnen mieltä, sillä hän oli huomannut että Johanna oli kaunis, sopeutumiskykyinen ja joustava, juuri sellainen kuin hän halusi naisystävänsä olevan. Jonne lumosi Johannan täysin huomaavaisilla lahjoillaan ja herrasmiesmäisyydellään. Myös miehen mustasukkaisuuden osoitukset tuntuivat Johannasta aluksi viehättäviltä, ne saivat hänet uskomaan että Jonne todella halusi hänet omakseen, eikä nainen osannut yhdistää omistushaluista käyttäytymistä myöhempiin ongelmiin.

Kun Johanna oli muuttanut maalta omilleen kaupunkiin, hän halusi kokonaan irti taustastaan. Johanna kuvitteli, että jos muut kuulisivat hänen olevan kotoisin Korpivaarasta, he kuvittelisivat hänet saman tien traktorin hyttiin ja lantaa talikoimaan, ja Johanna halusi olla sädehtivä diiva. Hän piti Jonnea oman menestyksensä merkinä; jos hän oli onnistunut nappaamaan tuollaisen tavoitellun poikamiehen niin ei kai kukaan voisi enää pitää häntä junttina? Hän ei tehnyt sitä tietoisesti, mutta omaksuessaan kaupunkilaistytön roolin Johanna piti koko ajan vähemmän yhteyttä perheeseensä. Hänen isoveljensä Henkka yritti välillä soitella, mutta kun Johanna ei koskaan vastannut,